

לי-און הדר | בחסות הרפובליקאים

מאת לי-און הדר

ווישינגטון

ביום שטוף שמש במאי נאם מנהיג של בעלת ברית חשובה של ארצות הברית, ששכנה באזור לא יציב שבו טמונים אינטרסים חיוניים ביותר של ארה"ב, לפני מליאת שני בתי הקונגרס. מנהיג המדינה הזרה, שבנאומו חזר והדגיש את האינטרסים והערכים המשותפים לארה"ב ולארצו, שעיקרם בלימת התוקפנות העולמית האנטי-מערבית, התקבל בתשואות ומחוקקים משתי המפלגות הגדולות הרעיפו עליו שבחים.

ב-1963, שבע שנים לאחר שנשא את הנאום המלהיב בקונגרס, נרצח נגו דין דיאם, נשיא דרום וייטנאם, בהפיכה צבאית שזכתה לעידוד מהממשל של הנשיא ג'ון קנדי. ב-9 במאי 1975 סירב המוסד שלפניו נאם דיאם להמשיך ולתמוך בממשלת סייגון, צעד שהביא לקריסת דרום וייטנאם.

אסור להשוות את המשטר הרודני והמושחת של דיאם לממשלה של בנימין נתניהו. דרום וייטנאם היתה ישות מלאכותית וגרורה בלתי מהימנה של ארה"ב. קיומה של ישראל כמדינה עצמאית מבוסס על יסודות היסטוריים ומשפטיים מוצקים ונשען על כלכלה איתנה וצבא חזק.

עם זאת, אי אפשר שלא להצביע על קווי דמיון בין נאומו של דיאם בקונגרס לנאומו נתניהו. לשניהם יוחסה סמליות עצומה ובשניהם סיפקו המנהיגים אישוש לתפקיד שממלאות מדינותיהם בסיוע לארה"ב במלחמתה באויב התורן - הקומוניזם ב-1957, הטרור האיסלאמי ב-2011 - ובה בעת הביעו התנגדות לקריאות לשנות את מדיניותם.

בניגוד לנתניהו, שנראה שיצא מגדרו כדי לעורר עוינות בנשיא ברק אובמה, דיאם נהנה מתמיכה חזקה של הנשיא דווייט אייזנהאואר בעת שנשא את נאומו, ושל הקונגרס. אבל הרטוריקה הגרנדיוזית של דיאם ושל מארחיו האמריקאים לא יכלה לשנות את המציאות האסטרטגית, שהחלה לפרום את היחסים בין ווישינגטון לסייגון בתקופת ממשל קנדי. האינטרסים של דרום וייטנאם כבר לא תאמו את אלה של ארה"ב, אבל דיאם ויורשיו לא שינו את מדיניותם בהתאם לדרישות האמריקאים.

הישראלים אמנם צריכים לחוש גאווה על כך שנתניהו הוזמן לנאום בקונגרס, בדומה לווינסטון צ'רצ'יל, אבל עליהם לזכור שבין 110 המנהיגים והמכובדים הזרים שנשאו נאומים לפני מליאת שני בתי הקונגרס היו גם דיאם ורודנים אחרים, שהתקבלו בזרועות פתוחות כבעלי ברית נאמנים של ארה"ב, אבל נזנחו כשהאינטרסים של ווישינגטון השתנו.

בניגוד לרבות מההזמנות שקיבלו מנהיגים זרים לנאום בפני הקונגרס, שנתפשו כביטוי של הכרת תודה על קידום מדיניות שתאמה את האינטרסים והערכים של ארה"ב, הנאום של נתניהו תוכנן בידי מנהיגים רפובליקאים. הוא היה חלק מאסטרטגיה פוליטית, המכוונת

להביך את אובמה בשעה שהוא מנסה להביא לחידוש המשא ומתן בין הישראלים לפלסטינים ומתכונן לקמפיין הבחירות לנשיאות ב-2012.

מבחינה מסוימת, הגימיק מתוצרת הרפובליקאים והליכוד מזכיר נאום דרמטי אחר שנישא לפני שני בתי הקונגרס. אחרי שהגנרל דאגלס מקארתור הודח על ידי הנשיא הארי טרומן מתפקידו כמפקד כוחות האו"ם במלחמת קוריאה, עקב אי ציות, הוא הוזמן לנאום בפני הקונגרס. הרפובליקאים קיוו שהנאום, שנישא ב-11 באפריל 1951, יסייע לבחירתו לנשיא מטעם בבחירות הבאות.

זה לא קרה. אף שהנאום של מקארתור נחשב עד היום נאום מופתי, לא היתה לו השפעה פוליטית על טרומן. הנשיא אמר ליועציו כי הנאום היה "מאה אחוז זיבולי שכל".

ייתכן שנצטרך לחכות לזיכרונות שיפרסם אחד מעוזריו של אובמה, כדי לגלות אם נאום נתניהו עורר בו תחושה דומה. אם אובמה ייבחר מחדש בשנה הבאה, אל תופתעו אם יתייחס לנתניהו כאל אחד מחברי הצוות של הרפובליקאים והליכוד, שבמקרה הוא גם ראש ממשלת ישראל.

ד"ר הדר הוא חוקר-עמית במכון קייטו, מכון מחקר הפועל בושינגטון

www.haaretz.co.il

Ngo Dinh Netanyahu, Binyamin MacArthur

By Leon Hadar

On a sunny day in May, the leader of an important U.S. ally from an unstable region of the world where critical American interests were at stake, was addressing a joint meeting of Congress presided over by the Speaker of the House and the Vice President.

The foreign leader who reiterated in his address the common interests and values shared by the U.S. and his country in containing the threat posed by global anti-western aggression received a standing ovation and his speech was persistently interrupted by loud applause by legislators, with lawmakers from the two major political parties lavishing him with praise.

Seven years after speaking before the U.S. Congress Ngo Dinh Diem, the President of South Vietnam was assassinated on November 2, 1963, in a military coup sanctioned by the administration of President John Kennedy. And in May 9, 1975, the same body that Diem addressed twelve years earlier, refused to continue supporting the government in Saigon, leading to collapse of South Vietnam.

No one should of course compare Diem's despotic and corrupt regime to Binyamin Netanyahu's democratically elected government. And while South Vietnam was an artificial entity and unreliable client state that was entirely dependent on American military and economic largesse for its

survival, Israel's existence as an independent nation-state is based on solid historical and legal foundations and is sustained by a robust economy and a strong military.

Yet one cannot but draw some parallels between the enormous symbolism that was attached to the addresses delivered by Diem and Netanyahu before Congress as the two leaders were asserting their countries' role in helping the U.S. fight the enemy *du jour* – communism in 1957, Islamic terrorism in 2011 – while resisting calls for changes in their policies. The authoritarian and Catholic Diem dismissed demands for reforming the political system and integrating the Buddhist majority, while Netanyahu refused to accommodate pressure to soften his position over the Palestinian-Israeli peace process.

In fact, unlike Netanyahu who seemed to go out of his way to antagonize President Barack Obama, Diem had enjoyed strong backing from the then occupant of the White House, President Dwight Eisenhower, as well as from Congress, where the respected Democratic Senator Mike Mansfield hailed the “the determination, the courage, the incorruptibility, and the integrity of President Diem” while the Republican Senator Jacob Javits dubbed him “one of the real heroes of the free world.”

Indeed, the grandiose rhetoric displayed by Diem and his American hosts could not by itself transform the strategic realities that started to unravel the relationship between Washington and Saigon during the Kennedy Administration. To put it in simple terms, the interests of the U.S. and South Vietnam ceased to converge, with Diem and his successors failing to adjust Saigon's policies in response to American demands.

While Israelis should be proud that Netanyahu like Winston Churchill was invited to address Congress, they should also recall that the list of more than 110 foreign leaders and dignitaries that delivered speeches before joint meetings of Congress included in addition to Diem, also the Shah of Iran, President Ferdinand E. Marcos of the Philippines, and military dictators like President Syngman Rhee of South Korea and President Sukarno of Indonesia, who were also welcomed as staunch allies to Washington, only to be dumped by the Americans later on when their interests changed.

But unlike many of the other invitations to foreign leaders to address Congress which were seen at the time as an expression of gratitude for promoting policies that seemed to be in line with U.S. interests and values, the Bibi Spectacle on Capitol Hill was engineered by the Republican leaders as part of an apparent political strategy aimed at embarrassing President

Obama and weakening his hands as he tries to revive the Israeli-Palestinian negotiations and as he prepares for the 2012 re-election campaign.

In a way, this Republican-Likud produced gimmick recalls another dramatic address before a joint meeting of Congress. After being dismissed for insubordination by then President Harry Truman from his command United Nations Command in the Korean War, General Douglas MacArthur was invited to address Congress in 11 April 1951, with the Republicans hoping that the event could help launch MacArthur into the White House in the coming elections.

That did not happen. And while what became to be known as MacArthur's Farewell Address is still regarded as a masterful exercise in rhetoric, it had no major political impact on President Truman who told his advisors that the speech was "one hundred percent bullshit."

We will probably have to wait for a memoir by an Obama aide to discover if he felt the same way about Netanyahu's speech. But if Obama is re-elected next year don't be surprised if he treats Netanyahu as a member of the Republican-Likud team -- who also happens to be the Prime Minister of Israel. END